

Tatínek...

Když jsem vstávala, věděla jsem, že to bude zase jeden z těch divných a naprosto nudných dnů. Víkend. Zase doma, všichni pryč a jinak není do čeho píchnout. Leda do mě. Víkendů jsem se bála.

Vstala jsem z postele a odešla do koupelny na ranní hygienu. A taky zkontrolovat, kolik make-upu za tento den zase vypoužívám.

Pohlédla jsem na svůj obličej do zrcadla. Velká modřina na mé pravé tváři přímo zářila a já jsem napůl rezignovaně, napůl smutně vytáhla flaštičku s make-upem.

Sestřička byla pryč. Byla na výletě se školou a možná to pro ni bylo i dobře. Nechtěla jsem, aby tady byla, byla jsem ráda za každý moment, kdy nemusí snášet ten teror doma.

O půl hodiny později jsem seběhla dolů po schodech a podívala se do ložnice rodičů.

Maminka ležela v posteli sama. Pečlivě uklizená druhá půlka otcovy postele nasvědčovala tomu, že otec do postele ani nestihl dojít. Nedivila bych se, kdyby se válel někde na chodbě. Nemusela jsem ho ani hledat dlouho, ležel si v klidu v kuchyni a kolem něj se válelo pár prázdných flašek od alkoholu pochybného původu. Bouřlivá noc, co?

Pouklízela jsem ten svinčík kolem něj a dokud byl klid, dopřála jsem si i snídani. Bylo ho ovšem třeba probudit, protože někdo nás tím svým minimálním platem alespoň živit musel, protože já jsem prý „moc mladá na brigádu“ a maminka právě přišla o práci.

„Tati...“ zatřásla jsem s ním, ačkoliv jsem se ho bála. Ale někdo ho vzbudit musel. „Tati, vstávej! Musíš do práce.“

Jeho reakce by se dala považovat za víc, než bleskovou. Vymrštěnou rukou mi silně sevřel předloktí, až jsem si myslela, že mi ho zlomí. Zaskřípala jsem zuby a potlačila vzlyknutí.

„Kasumi!! Co si to sakra dovoluješ? Ty malá děvko, jak si dovoluješ mě budit?!“

Nezmohla jsem se na odpověď, na to to moc bolelo.

Nakonec se otec uspokojil tím, že se mnou silně praštil o kuchyňskou skříňku. Pak odkráčel, buď se ožrat nebo do práce, upřímně mi to bylo úplně jedno.

Seděla jsem na podlaze a zírala do blba. Potom jsem vstala a šla si užívat den, přesněji řečeno tu část dne, kdy nebyl ten rozlícený všchnomlátící buldozer pryč z domu a kdy se po mě nic nechce.

Bylo ovšem osm večer, devět, půl desáté... a mě už se všechno uvnitř svíralo čím dál tím víc. Jíst se mi nechtělo, cokoliv jsem dělala, jsem dělat nemohla, protože jsem se na to nesoustředila. Hrozně jsem se bála. Toho okamžiku. Jak zase vrazí domů, celý posilněný alkoholem, seřve maminku a mě zmlátí. Doposud jsem to nepochopila, nevím, co mu na tom dělá tak dobře. Člověk pak už ani nechtěl, aby se otec vracel domů.

Dole klaply dveře a strach ve mně dosáhl sta procent. Doufala jsem, že mi nic neudělá, když si bude myslet, že spím. Tak jsem rychle zalehla do postele, přetáhla přes sebe deku, zhasla a křečovitě zavřela oči v naději, že ty kroky, co slyším na chodbě vedou do koupelny a ne ke mně.

O chvíli později se v mém pokojíčku rozrazily dveře. Chvíli stál ve dveřích a mžoural na moje lůžko a já se snažila působit dojmem, že spím už strašně dlouho. Bohužel ho to nezarazilo, protože se přihnul k mé posteli a začal se mnou třást, zřejmě mě chtěl v domnění, že spím, probudit. Že by mi chtěl oplatit to ráno?

Otevřela jsem oči a posadila se na posteli.

„Potřebuješ něco, tati?“

Byl zase úplně namol. „Jo...“ vysoukal ze sebe, shodil mě na postel a vyhrnul mi noční košili. Původně jsem netušila, co chce sakra dělat, jen jsem na něj překvapeně civěla a pomalu mi docházelo, k čemu se tady schyluje. Snažila jsem se bránit, ale můj mohutný otec byl silnější, než já.

Když mluvil, bylo vidět, jak mu dělá potíže vyslovovat jednotlivá slova, protože se svého oblíbeného pitíčka nebumbal asi opravdu víc, než měl původně v plánu. A taky páchnul. „Nemám... prachy na kur... kurvy. A tvoje... máma je... moc velká.. šereda na to... to... abych si ho o... ni špi... nil. Budeš... mi muset... stačit ty...“
Pak si rozepnul kalhoty.

Jistě, že to nešlo dobrovolně. Bránila jsem se, jak jsem jen mohla. Další den jsem celý probřečela. Odmítala jsem vycházet z pokoje, jen jsem seděla, brečela a uvažovala nad tím, kde se jen stala chyba. Jak se z něj mohl stát takový nechutný necitelný prasák? Proč se to stalo zrovna mě? Nikomu jsem přece neublížila, ani nic neudělala. Nic špatného... Tak proč, Bože? Jak jsi to mohl jen dovolit?

...

Během následujících pár měsíců šlo všechno jako v hloupém stereotypu. Otec nás pořád bil, jediný, kdo to až tak neschytával, byla moje sestřička Etsuko. Možná proto, že byla tak malá. Já jsem se zařadila do kategorie „sexuálně zneužívaných dětí“. Dříve jsem doufala, že je to jen jednou a že už se nic podobného opakovat nebude, ale opak byl pravdou. Co špatného jsem udělala, že za to musím tak krutě pykat...?

...

„Jigoku Tsuushin.“

„Eh?“

Nori se rozhlédl po prázdné třídě. Všechno jsem mu dnes vyklopila. Šlo to ven těžko, ale já potřebovala pomoc a on byl už od školky mým nejlepším kamarádem. Měla jsem pocit, že mu můžu věřit ve všem a navíc... je vlastně jediný, na koho bych se mohla obrátit. Nikdy jsem nebyla zrovna oblíbená.

„Jigoku Tsuushin. Ta stránka. Mohla by ti pomoci, víš?“

„Jaká stránka? Slyším o ní poprvé.“

„No... moc toho o ní nevím. Jen, že se na ni můžeš dostat jen s úderem pěstí a můžeš tam... poslat člověka kterého nenávidíš... do pekla.“

„Nori, to je šílené! Já nemůžu nikoho posílat do pekla... nemůžu rozhodovat o něčem životě... to nejde... jsi, blázen, Nori! Myslel jsi na Etsuko? Jak by asi zareagovala na to, kdyby jí zničehonic zmizel otec?“

Etsuko. Moje malá sestra, která měla to štěstí, že jí otec zatím nic tak zlého nedělal. Bylo jí ještě deset, o životě skoro nic nevěděla... Co by udělala, kdyby najednou ztratila jednoho z rodičů? Co by dělala, kdyby se dozvěděla, že ten, kdo ho zneškodnil, jsem byla právě já? Etsu-chan...

„No co? Sama jsi říkala, že by bylo mnohem lepší, kdyby tady tvůj otec nebyl! Tak co jsi najednou tak vystrašená?“

Vstala jsem, sebrala svoji tašku a doběhla ke dveřím. Ještě jsem se na něj stihla otočit a pak jsem utekla.

Nechtěla jsem si to přiznat. Vnitřně jsem si nechtěla přiznat, že bych toho hajzla do pekla hrozně ráda poslala. A klidně i několikrát.

Bylo 23:58, když jsem se konečně dostala k počítači. Vyhledala jsem odkaz na Jigoku Tsuushin a ten se nechtěl za žádnou cenu rozjet, přesně jak říkal Nori. Ale za dvě minuty tam bude. Věděla jsem to.

Etsu-chan spí. Zdola se ozývala hádka. Zřejmě byla kvůli tomu, jak mě otec před chvílí zbil. Bylo zajímavé, že si dával vždycky tu práci s tím, aby se o našem soukromém domácím pekle

nedozvěděla Etsuko. Trochu jsem se bála, jestli otec mamince něco neudělá, ale pak jsem se utěšila faktem, že jí nijak zvlášť vážně nemůže ublížit, nevím proč, ale byla jsem o tom jakýmsi zvláštním způsobem přesvědčená. Dnes v noci nám nic neudělá.

...

23:59...

...

Asi jsem byla na Noriho trochu krutá, jen mě trochu překvapilo, že ho okamžitě napadne taková věc. Obyčejného člověka by napadla nějaká linka naděje a on bác! První, co mu přijde na mysl, je jakási pekelná stránka, co bere lidem životy. Asi moc sleduje akční filmy...

...

Ale... co na to řekne Etsuko? Čert to vem, tady jde o mě nebo ne?!

Klepla jsem znovu na stránku a ta se pořád nezobrazovala. Ještě chvíli.

Jistě. Někdo má otce pilota. Někdo učitele. Někdo právníka. Já mám otce prasáckého zchlástaného devianta.

...

00:00. Klik.

Na mé obrazovce to nejdřív trochu zaplálo a pak se objevila jednoduchá černá stránka s jedním okýnkem, pravděpodobně na jméno. Sa-ka-ki Ei-ji. Nebylo těžké napsat to jméno, větší práci mi dalo kliknout na potvrzení. Co se vlastně stane mě, když ho pošlu do pekla?...

„Kasumi.“

Hrozně jsem se vylekala. Za mnou stála drobná dívenka v černé školní uniformě. Měla dlouhé černé vlasy a rudé oči, které se na svět dívaly neskutečně smutně. Myslela jsem si, že bude vyšší. A starší.

„Enma Ai?“

„Ano.“

Chvíli bylo ticho. Nemohla jsem uvěřit tomu, že je tady a taky jsem nevěděla co říct. Napadla mě hloupá myšlenka – co by se stalo, kdyby mi teď někdo vrazil do pokoje a zjistil, že si tady povídám z úplně cizí slečnou, která má správně dopravit mého drahého tatíčka do pekla?

„Opravdu to chceš?“

„Uh? No... ano. Chci, aby nám dal konečně pokoj. Mě, Etsuko a mamce. My... my se o sebe dokážeme postarat i bez něj.“

Zničehonic došla ke mně a natahovala ruku mým směrem. Nejdřív jsem nechápala, ale pak se ukázalo, že mi něco podává. Malou hnědou slaměnou panenku se stuhou kolem slaměného krčku.

„Jestli tu stužku rozvážeš, uzavřeš se mnou smlouvu. Já pošlu osobu tebou určenou do pekla. Nicméně, jestli to uděláš, musím za to dostat něco zpátky. Pokud se mnou uzavřeš smlouvu, tvá duše bude po tvé smrti poslána do pekla taky. Ale je to jen na tobě, máš na vybranou.“

Překvapeně jsem se dívala na panenku.

„Takže... když ji nerozvážu, nic se nestane?“

Zeptala jsem se, ale pokoj byl už prázdný.

Ve škole jsem se Norimu omluvila a taky mu řekla o panence. Měla jsem ji doma, byla jsem si naprosto jistá, že ji nikdo nenajde, maminka v mém pokoji nebyla snad celé století a otec mi tam sice lezl docela často, ale nikdy se mi nepřebíral ve věcech.

Nori byl trochu překvapený, ale když jsem ho ujistila, že jsem se ještě nerozhodla, jestli to vůbec udělám, uklidnil se. Měl o mě strach.

Domů jsem vešla s relativně veselou myslí, jelikož mi Nori dovedl úžasně zvednout náladu, když na to přišlo.

Ale... z pokoje Etsuko se ozýval křik. A patřil jí.

„Etsu-chan...“ šeptla jsem a vyběhla nahoru po schodech. „Etsu-chan!!!!“

„Tak ty nepůjdeš dobrovolně? Chceš vědět, co se stane tvou drahé sestře, jestli mi to nedovolíš?“

To byl... otcův hlas! Chtěl snad...

Rozrazila jsem dveře pokoje a viděla jsem přesně to, co jsem si myslela, že uvidím. Malá plačící Etsuko a nad ní můj nejdražší nejmilovanější nejúžasnější tatíneček. A ve mně zavládl mateřský a sesterský pud zároveň. Jí nic dělat nebude!

„Tati! Nech ji laskavě na pokoji!!“

Nechala jsem se zbít, snažela jsem jeho vztek, hlavně, když se jí nic nestalo.

Když se otec dostatečně vyvztekal, odešla jsem do pokoje. Etsu chtěla jít za mnou a ujistit se, jestli jsem v pořádku. Ale já potřebovala být sama.

Ráno moudřejší večera a hlavně ráno jsem byla mnohem klidnější. Vyčistila jsem si zuby, umyla se, vyplácala na sebe zase celý make-up, dodala si trochu lidskosi a sešla se dolů nasnídat.

Etsuko měla jít zrovna do školy, když v tom jsem slyšela otcův hlas, jak jí něco říká a ne zrovna příjemně. Tak jsem se příkrčila na schodech a poslouchala jsem, co jí říká.

„Jestli se mnou dneska nebudeš šoustat, zabiju ti maminku. Jasný?“

Chvilí jsem jen stála a zírala na ně. Nemohla jsem věřit svým očím i uším. A ještě s jakým milým úsměvem to řekl a jak ji vyprovodil ze dveří. Ne. To neudělá.

Zamířila jsem zpátky do pokoje.

Mamince by nic neudělal, jen spoléhá na to, že to Etsuko vyvede tak z míry, že nakonec svolí, jen aby se mamince nic nestalo. Ale... mojí sestřičce nic dělat nebude. Mě může mučit, může mě znásilňovat, může mě bít, ale Etsu-chan nechá být!

Zavřela jsem oči a rozvázala panence rudou stužku. Vylétla mi z ruky téměř okamžitě, jak stužka, tak panenka a já chvíli čekala.

Jedna...

Oblékla jsem si kabát od školní uniformy.

Dva...

Vzala jsem v klidu svoji školní tašku.

Tři...

Vyšla jsem z pokoje a zespoda se ozval otcův zděšený křik. Takže už to začalo. Jekot se ozýval z kuchyně. Když jsem kolem ní procházela, zastavila jsem se, ale ani se na něj nepodívala, měla jsem zavřené oči. Nadechla jsem se, jako to dělá člověk, když vítá první jarní den – spokojeně a sebevědomě. Vyšla jsem ze dveří a odkráčela do školy.

Lezla jsem nahoru po schodech na školní střechech.

Etsuko bude možná trochu smutná, ale doufala jsem, že to nakonec všechny přežijeme a uvítáme. Maminka bude konečně zase volná a svobodná žena a já konečně budu moct začít žít obyčejný a normální život, což jsem doteď nemohla.

Vystoupila jsem ze dveří na střechech a rozhlédla se. Byl tu hezký výhled na město a taky tu trochu foukal vítr. Touhle dobou je otec už v pekle. Cítila jsem se svobodně.

Rozepnula jsem si vrchní knoflíčky od košile a podívala se na sebe. Malá černá značka už tam byla, rýsovala se mi kousek od klíční kosti. Byla tam, aby bylo jasno, že po smrti jdu do pekla, protože jsem uzavřela smlouvu s Enmou Ai – Dívkou z pekla.

Víte, nebojím se toho, že půjdu po smrti do pekla. Bojím se toho, že tam na mě bude čekat on.